

H E T L I E D V A N D E A R B E I D .

Wie kent niet dat vrolijke lied van de arbeid, waarmee de boer juichend zijn zeis door de rijpe korenaren laat suizen?

Wie kent niet het galmende lied, waarmee de arbeider zich s'ochtends naar de fabriek begeeft om zijn dagtaak aan te vangen, de frisse marsliederen waarmee de soldaten op de exercitie-terreinen marcheren, de jubelende tonen, waarmee de huisvrouw haar woning verlaat om het salaris van de man aan te vullen?

U niet? Tja.... dan is er zeker iets scheef met dat lied en die arbeid.

Oh!...bedoelt U de arbeid als oorlogsproductie? De machinale arbeid? Werken met de klok? Tarief- of Taylor-systeem? 5 minuten voor de W.C.? Lopende band? Het eentonig fabriceren van vaak nutteloze rommel, op vreemd bevel, voor vreemde winst?

Och...dat er bij die arbeid gezongen werd en wordt zal wel zo zijn. Maar was dat altijd een vrolijk lied? Zijn de plantage-songs van de negers in Amerika, waarvan Paul Robeson ons zingt, vrolijk? Is hun lied "Nobody knows the troubles" (Niemand kent onze moeilijkheden) niet het "Leit-motiv" dat kenmerkend is voor het hele slaventijdperk waaraan ons geen liederen, maar resten? Licht er voor de opmerkelijke luisteraar niet de kiem van verzet en ook het uiteindelijk berusten in?

We moeten denken aan een vers van de dichteres Margot Vos, waarvan iedere strophe eindigt met de arbeids-beoordeling als volgt: "Gevloekt zij Uw naam".

Is het geen ironie van het lot, dat we arbeiden en zingen? Arbeiden aan een techniek die een zegen voor de mensheid kan zijn en die nu een vloek is? Arbeiden aan een systeem, dat alles onderwerpt aan de dwangwetten van de winst? Geen rekening houdt, geen rekening kan houden met aanleg, karakter, menselijke geest? Arbeiden in een productie-systeem, dat bij honderden miljoenen het dagelijks ondergaan van hetzelfde lot, dezelfde sleur, dezelfde perspectiefloze toekomst, dezelfde angst voor het bestaan van zichzelf of van hun gezin, geschapen heeft.

En toch zingen ze... "Houdt er de moed maar in"... "Swing it out, boy, swing it out, de hele wereld laat me koud".

Is hun zang geen vlucht uit de realiteit?

De arbeid een lied. Vele jongeren zien de vrije tijd als een lied en de arbeid als grauwe gedachten. Ze kunnen nog wel vrolijk zingen, om als ze ouder geworden zijn, zich gelaten over te geven als voorwerp van uitbuiting en onderdrukking.

De arbeid kan een lied zijn. Als we zelf gaan produceren voor de behoefte en niet voor de winst.

o-o

Heeft U al ingetekend op de "GRONDBEGINSELEN VAN DE COMMUNISTISCHE PRODUCTIE EN DISTRIBUTIE"? Aflevering 6 is al verschenen. Prijs per aflevering 25 cent. Adresseren aan: W.v.d.Wal, Reinier Claessenstraat nummer 40, Amsterdam-West.

Doe het n u !!!

schandelijk van concentratiekampen, de meest intensieve sociale uitbuiting, de gruwelijkste dictatuur, de meest verbreide afstomping. In de rest van de wereld staat de arbeidersklasse voor een zware en blijvende verslechting van haar levensniveau sedert welhaast 20 jaren; haar vrijheden en elementaire rechten, afgedwongen van de kapitalistische staat ten koste van een lange strijd, worden afgeschapt of ernstig bedreigd. Men ziet steeds duidelijker in, dat men de pas geëindigde oorlog slechts te boven is gekomen, om een

willen dit niet zien. Hun belangen en hun rechten zijn hen heilig. Dus zoeken zij in de nood van de tijd, ondanks alle tegenstellingen die zij onderling vooral internationaal hebben, steun voor hun orde door het maken van imperialistische combinaties.

ORGaan VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Proletariërs aller landen, Verenigt U!

REDACTEUR
R. HULSMAN

ADMINISTRATIE:
Uitg. "DE VLAM"

Adres: Red. & Adm. Postbus 7046 Amsterdam Zuid 2 - Postgiro t.n.v. "De Vlam", 168797

verschijnt 1 X per 14 dagen

17 December 1949.

- 12 cent -

9e Jaargang, No. 39.

DE STAKING IN FRANKRIJK

De strijd van de arbeiders is een strijd van vallen en opstaan. Elk conflict, elke actie of staking, gewonnen of verloren, is een leerschool waaruit de lessen getrokken moeten worden. Dit is echter niet altijd even gemakkelijk, temeer waar de strijd maar al te vaak vertroebeld wordt door de belangen van bepaalde partijen, die als hyena's azen op elk verzet van de arbeiders, om dit dienstbaar te maken aan hun belangen. Wij denken hierbij ook aan de grote stakingsgolven in Frankrijk in de herfst van 1947. Ook toen werd de strijd van de arbeiders opgeofferd aan de wensen van de communistische partij die zich daarbij liet leiden door de belangen van Rusland. Deze belangen kwamen erop neer dat de onrust moest worden vergroot in de landen waar de Amerikaanse invloed overheersend is. Het is duidelijk dat zulke Russische belangen, passende in de imperialistische tegenstellingen tot Amerika, in het geheel niet overeen behoeven te komen met de belangen van de arbeiders zelf. Voor hen, die begrijpen dat de arbeidersklasse alleen gebaat kan zijn met de vorming van een eigen zelfstandige macht, waarmee de strijd gevoerd wordt tegen elk imperialisme, zal het duidelijk zijn dat de politiek van de Franse Communistische Partij en haar verlengstuk de C.G.T. (Vakcentrale) in ieder geval daarvoor schadelijk is.

Sedert dien is kennelijk de invloed van de Communistische Partij in Frankrijk gedaald. Verkiezingsuitslagen hebben daarvan blijk gegeven. Voor de Franse bezittende klasse is er alles aan gelegen dat die invloed achteruit blijft gaan. Alleen op die manier kan zij afzien van de reserve-kracht van het Gaullisme, dat natuurlijk op zichzelf evenzeer bezwaren voor haar heeft. Alleen in dit licht zijn de pogingen te begrijpen van sociaal-democratie en radicalen om onder de naam van Derde Macht een sterk politiek tussenblok te scheppen. En alleen zo wordt het ook verklaarbaar dat in de C.G.T. een scheuring werd veroorzaakt door vakverenigings-politici, teneinde onder de naam van C.G.T. (Force Ouvrière) een nieuwe vakverenigingscentrale op te richten, vrij van Communistische invloed en die zich vooral verwant voelde met de sociaal-democratie.

Enige weken geleden werd in Frankrijk opnieuw een algemene staking geïmplementeerd. Nog altijd is het levenspeil van de Franse arbeiders erbarmelijk en de devaluatie, die ook op de Franse Franc werd toegepast, heeft dit nog verergerd. Dat er dus onrust bestaat in Franse arbeiderskringen, onrust die zeer goed tot scherpe actie kon uitgroeien is verklaarbaar. Maar evenzeer als in andere landen zijn de Franse arbeiders nog gewoon te wachten op de parolen van de zogenaamde leiding. Blijkbaar achtte de C.G.T. het in haar verzwakte positie niet verstandig door proclamatie van een algemene werkstaking, opnieuw de strijd aan te binden met de Franse regering. Voor Force Ouvrière lag hier de kans schoon om zich van de leiding van de strijdwillende Franse arbeiders meester te maken. Zij ging er na overleg met de leiders van de Christelijke Vakbeweging toe over de algemene werksta-

H E T L I E D V A N D E A R B E I D .

Wie kent niet dat vrolijke lied van de arbeid, waarmee de boer juichend zijn zeis door de rijpe korenaren laat suizen?
Wie kent niet het galmende lied waarmee de arbeider...

king te proclameren.

Daardoor wekte zij de schijn voor de belangen van de Franse arbeiders op te komen. Echter werd uitdrukkelijk bepaald dat de staking slechts 24 uur zou duren. Zo kreeg deze staking eerder het karakter van een uitlaatklep voor de strijdwil van de arbeiders, dan van een ernstig bedoelde actie. Het tweeledige doel werd daarmee beoogd, enerzijds, de wind uit de zeilen van de Communisten te nemen en anderzijds het neo-fascistische Gaullisme te tonen over welk een strijdbare kracht de Derde Macht kon beschikken.

Vermoedelijk hebben de Communisten gehoopt, dat voor het geval de staking algemeen en krachtig zou zijn, zij na 24 uur de leiding zouden kunnen over nemen en de actie voort zetten.

Echter de staking was verre van algemeen. Grote delen van de arbeidersklasse hebben het stakingsparool niet opgevolgd. Gelet op de positie van de arbeidersklasse blijkt hieruit duidelijk dat de Franse arbeiders geen vertrouwen meer hebben in al die verpolitiekte vakbewegingen. Dit op zichzelf is natuurlijk verheugend. Minder verheugend is het dat er ook van een zelfstandige strijd van de arbeiders geen sprake is geweest.

Instinctief voelen de arbeiders dat de vakbeweging niet de vertegenwoordigster van hun belangen kan zijn, doch ze schijnen zich nog niet bewust te zijn hoe de strijd dan wel gevoerd moet worden.

We twijfelen er echter niet aan of de nood zal hen op den duur weer tot strijd dwingen. Laten we hopen dat ze dan de weg naar de zelfstandige actie zullen weten te vinden.

* * * * *

DE VLUCHT

Het tijdvak waarin wij leven, het tijdperk van de algemene crisis van het kapitalisme, drukt als een loden last op allen en alles. De leiders van kleine en grote imperiums ondergaan de angst voor het verloren gaan van eenmaal gewonnen posities en zijn genoodzaakt voortdurend werkzaam te zijn aan machtsvergroting of machtsbehoud. Met andere mensen en met klassen is het anders gesteld. Een algemene angst vervult allen. Het is die angst, die er voortdurend toe drijft steun te zoeken, oplossingen te vinden voor de dreigende gevaren. In zekere zin is dit alles te zien als een vlucht voor het noodlot.

De wezenlijke oorzaak is daarin gelegen, dat het kapitalisme, bezien van uit de noodzakelijkheid van een verdere ontwikkeling van de menselijke samenleving, zijn tijd heeft gehad. De productie om de winst, een orde waarin alles, ook de arbeidskracht tot waar is geworden, en die tot gevolg moest hebben dat de steeds toenemende kapitaalsomvang eenmaal aan niet te overschrijden grenzen moest komen, heeft geleid tot deze algemene crisis van het kapitalistische stelsel, hoezeer ook die orde eene progressief en maatschappelijk noodzakelijk is geweest.

Ondanks twee wereldoorlogen, waarin ontzaglijk veel kapitaal werd vernietigd, ondanks dat een groot deel van de productiekraft wordt gericht op de schepping van oorlogsmateriaal, blijkt de tegenstelling tussen wat men populair noemt: "productie en koopkracht" en die wij zouden willen aangeven als de tegenstelling tussen het enorm groeiende constante kapitaal en het zeker verhoudingsgewijs afnemende variabele kapitaal, in het kapitalisme onoplosbaar.

Het komt er dus op neer, dat het algemene principe in het maatschappelijke leven van nu, HET WINSTPRINCIPE IN DE VOORTBRENGING, voor de voortschrijding van de beschaving tot een rem is geworden.

WIJ KUNNEN DIT PROBLEEM

OOK ALDUS FORMULEREN:

De warenproductie en de daarmee in verband staande loonslavernij moeten verdwijnen en plaats maken voor een orde waarin vrije en gelijke producenten het productie-apparaat dienstbaar maken aan hun aller behoeftenbevrediging.

Echter, de bevoorrechten in deze kapitalistische klassenmaatschappij kunnen (en) of

willen dit niet zien. Hun belangen en hun rechten zijn hen heilig. Dus zoeken zij in de nood van de tijd, ondanks alle tegenstellingen die zij onderling vooral internationaal hebben, steun voor hun orde door het maken van imperialistische combinaties.

WIE EENMAAL DEZE SITUATIE heeft onderkend, constateert telkenmale een vlucht ook van de heersenklassen voor de werkelijke problemen, omdat dezen het eigenlijke niet zien.

De ondernemers-zelfstandigheid loopt, ondanks alle gepraat over een terug naar een meer liberale economie, steeds meer vast in ordening, beheersing en pogingen van de overheid tot het opstellen van plannen tot "geregelde" industrialisatie of totale economische planning.

De nationale zelfstandigheid wordt steeds meer een fictie(verzinning). Wie zich de moeite zou getroosten de parlementaire beschouwingen te lezen, die deze weken in de Tweede Kamer van de Nederlandse volksvertegenwoordiging zijn gehouden, die zou weldra ons inzicht delen. De behandeling van de begroting van "Buitenlandse Zaken" en van de resultaten van de "Rondetafel-conferentie" zijn in dit opzicht buitengewoon leerzaam.

Het is een algemeen of althans bijna algemeen, wegvluchten van de oude principes der nationale burgerlijke democratie en van de nationale soevereiniteit.

Mogelijke tegenspraak, onder het argument, dat een nieuwe internationale democratie groeiende is, is buitengewoon zwak van argumentatie. Want bekijken we de internationale toestand, dan valt het direct op, dat in de internationale politiek de meest ergerlijke, de meest weerzinwekkende leugens en smoesjes worden gebruikt, om bepaalde doeleinden te verwezenlijken, hetgeen toch moeilijk te rijmen valt met echte democratie, opgevat in die zin dat doorgevoerd wordt hetgeen "het volk" wil. En bovendien blijkt dan, dat wordt doorgezet hetgeen de machtigste combinaties (wij denken hier vooral aan Amerika en Rusland) gelet ook op de dreigingen die ook voor hen gelden, nuttig en onvermijdelijk achten. Dit, teneinde zo sterk mogelijk te staan tegenover de tegenstander en tegenover de economische moeilijkheden, die voortvloeien uit deze algemene crisis waarin zich, zoals gezegd, het gehele stelsel bevindt. Ook dus bij deze machtige combinaties niet een zien van de werkelijke problemen (vooral het winstprincipe in de voortbrenging), maar het vluchten op heuvels en achter verschansingen, die een gunstiger positie zouden moeten verlenen.

-o-

HET IS DRUK AAN BEIDE ZIJDEN van het ijzeren gordijn. Er wordt hard gewerkt aan het uitbouwen van de economische en militaire allianties. Uit de aard van de zaak lezen wij in de Westerse pers het meeste over de vorderingen die men hier maakt, of poogt te maken. Voor de economische planken zijn de nieuwe gedachten en namen niet van de lucht. Het is begonnen met Benelux en Verenigde Staten van Europa. Thans hoort men van Fritalux, Finabel, Uniscan enz. Ondertussen zijn de resultaten van al dergelijke plannen tot internationale economische samenwerking buitengewoon mager. Dat valt niet te verwonderen, als men bedenkt, dat de nood van allen niet kan worden opgelost door deze noden samen te voegen. Immers die nood is DE ALGEMENE CRISIS VAN HET KAPITALISME. Geven wij dit op één punt aan. Al deze landen moeten, krachtens hun positie, veel uitvoeren en weinig invoeren, hetgeen trouwens de consequentie is van het algemeen geldende winstprincipe in de kapitalistische orde. Het is duidelijk, dat het combineren van deze zorgen geen oplossing brengt op het punt van de export.

Het is ook daarom, dat in al deze landen gepoogd wordt het levenspeil van de grote massa, de producerende massa, te verlagen. Niet omdat, zoals wordt gezegd LOONSVERHOOGING PRIJSVERHOOGING TOT GEVOLG HEEFT, maar alleen, omdat dan de uitbuitingsgraad toeneemt, de winst toeneemt. Maar het enige gevolg moet zijn, nog minder koopkracht bij de grote massa, dus nog groter tegenstelling tussen productiekraft en koopkracht.

Op het terrein van de militaire allianties ontwaren we eenzelfde veelheid van pogingen om de veilige vluchtheuvel te bereiken. Westerse Unie, Atlantisch Pact en dergelijke

zodat de arbeid, die de arbeidskracht oplevert, van zeer verschillende kwaliteit en waarde kan zijn en niet alleen bij het uur en de lengte gemeten kan worden. Zijn kwaliteit, zijn intensiteit kunnen niet buiten beschouwing gelaten worden in overeenstemming met de wet van de ruil, dat gelijke hoeveelheden voor gelijke hoeveelheden worden geruild. Daarom wordt tarief en stukwerk ingevoerd, waardoor een "eerlijker" verhouding tussen koper en verkoper van de arbeidskracht tot stand is gebracht.

lijken zijn hier in het Westen enkele benamingen, die wij voortdurend in de pers lezen. Onder allerlei bedriegelijke vermommingen wordt thans de kwestie aan de orde gesteld van de economische en militaire inschakeling van West-Duitsland bij het Atlantisch Pact. Franse vrees, dat Duitsland op deze wijze weer een machtfactor gaat worden, strijden hier met de algemene angst voor het dreigende gevaar van het Rusland-blok.

Duidelijk is dat alle ellende van deze situatie wordt afgewenteld op de arbeiders-klasse.

Ook aan de andere zijde van het ijzeren gordijn is de toestand niet beter. Ook daar de angst voor dreigende overvleugeling door het Amerikaanse imperialisme. Ook daar, maar dan voor het staatskapitalistische systeem, de zorg voor de algemene crisis van het kapitalisme. Winst- en machtskwesties komen daar tot uitdrukking, doordat de economie van de ondergeschikt geraakte landen dienstbaar moet worden gemaakt aan het grote Russische staatskapitalistische systeem. Het conflict met Yoego-Slavië is daarvan wel het duidelijkste bewijs. De heersende laag in dit land bleek niet genegen om de profijt van de eigen arbeiders- en boerenklassen te laten verdwijnen naar Rusland. Niet uit medelijden met die uitgebuiten, maar uit zorg voor eigen kaste. De politieke processen in Bulgarije, Roemenië en Tsjecho-Slowakije, het afzetten van vooraanstaande nationale "communistische" leiders bewijzen, dat het dienstbaar maken van die landen aan de grootmaking van de Russische heersende klasse, niet zonder strijd kan worden doorgevoerd. Telkenmale lezen wij van het vluchten van burgers uit die landen naar de Westerse invloedssfeer, maar ook van arbeiders en zelfs oude aanhangers der Bolsjewiki.

Ook hier: **DE VLUCHT!** De vlucht naar posities, die toch geen oplossing voor het conflict van de kapitalistische orde brengt. De individuele vlucht; het hazenpad kiezen, of zich in 's hemelsnaam maar onderwerpen in de hoop aanvaard te worden of in de hoop op gunstiger tijden.

Dat is het beeld van het grote heden. Eén element daaraan ontbreekt. Ook onze klasse, de arbeidersklasse bevindt zich nog in de vlucht-positie.

Dat geldt zowel vóór als achter het ijzeren gordijn. Individueel voelen velen aan, begrijpen sommigen, dat de oude arbeidersorganisaties op economisch en politiek terrein, in handen zijnde van "leiders" die zich in de kapitalistische verhoudingen van heden voelen als leiders van deze economische orde, tot vijandelijke instituten zijn geworden, die de arbeidsvrede en de aanpassing, de uitbuiting en de militarisering moeten doorvoeren.

Men is geneigd tot vluchten. Men zoekt naar bescherming en steun. Maar nergens ontwaardt men de kracht en de schut die men nodig heeft. En dat kan ook niet, tenzij men leren gaat, en de verhoudingen zullen dat bevorderen, dat de kracht moet worden gezocht in het eigen en gemeenschappelijke willen van de grote massa der loonslaven. Het is hun loonslavernij, wezenlijke grondslag van de bestaande en versleten orde, die oorzaak is van alle maatschappelijke ellende. Alleen de opstand dier loonslaven kan de orde doen wentelen, kan een nieuwe orde van vrije producenten verwezenlijken. Niet in de vlucht ligt onze redding. Deze redding ligt slechts in het dapper voortzetten van de propaganda, het uitdragen onzer inzichten, het telkens weer beproeven om die inzichten in de dagelijkse strijd van de klasse iets meer tot richtsnoer te doen worden, en dus ook in het bouwen aan nieuwe zelfstandige strijdorganisaties van onze klasse.

ATTENTIE !!!

Wij maken onze Amsterdamse Lezers er op attent, dat op DINSdag 27 DECEMBER a.s. in het gebouw "De Arend", Planciusstraat hoek Breeuwerstraat een OPENBARE BIJeenKOMST zal worden gehouden, waar een onze Kameraden een inleiding zal houden over: (lees dat nu op de volgende pagina !)

tot een rem is geworden.

WIJ KUNNEN DIT PROBLEEM

OK. ALDUS FORMULEREN:

maken aan hun aller behoeftenbevrediging.

Echter, de bevoorrechten in deze kapitalistische klassemaatschappij kunnen (en) of

De warenproductie en de daarmee in verband staande loonslavernij moeten verdwijnen en plaats maken voor een orde waarin vrije en gelijke producenten het productie-apparaat dienstbaar

laatste ongerechtigheden en neemt de arbeidende mens naar behoeften en geeft naar krachten, een toestand, waarvan wij ons slechts een vage voorstelling kunnen maken.

(Hoewel de redactie als geheel de formuleringen niet ten volle voor haar rekening zou willen nemen, meent zij dat het arti-

DE POSITIE VAN HET KAPITALISME EN DE STRIJD VAN DE ARBEIDERSKLASSE N U !!

TOEGANG VRIJ !!!

AANVANG 8 UUR !!!

LOON NAAR PRESTATIE

De samenleving, waarin kapitalistische productie plaats vindt, is gebaseerd op de ruil, die in al haar instellingen, hetzij van stoffelijke of geestelijke aard, doordringt. De fabrikant vervaardigt gebruiksvoorwerpen om ze te ruilen en deze ruil stelt voorop twee partijen, die ieder iets bezitten. Daarom is het kapitalisme ook gebaseerd op bezit. Zonder dat er van bezit sprake is, kan er niet geruild worden.

De ruil vindt eerst plaats tussen enkele individuen. Bij concentratie van kapitaal tussen trusts, kartels, consortiums en naamloze vennootschappen. En tenslotte, bij verdere samentrekking tot staatsbezit, tussen de staten. Binnen deze eenheden worden de goederen in het algemeen niet geruild; ze worden doorgegeven.

Door de ruil komen de goederen op de plaats, waar ze behoren te zijn, hetzij ze geconsumeerd worden of, als grondstoffen of machines, weer in het productie-proces worden opgenomen.

Goederen, die niet kunnen worden geruild, hebben geen waarde.

Gemiddeld worden gelijke hoeveelheden voor gelijke hoeveelheden geruild. Men ruilt echter geen tarwe tegen tarwe, geen gelijke dingen tegen gelijke dingen. Zou men dat echter wel doen, men denke in dit verband bijv. aan lenen, dan zouden gelijke hoeveelheden tegen elkaar geruild worden; dat zou slechts "eerlijk" zijn. Maar worden er waren, die in soort verschillen, bijv. tarwe en kolen, tegen elkaar geruild, dan is kwaliteit en kwantiteit weliswaar verschillend, maar de waarde is gelijk. In doorsnee worden er slechts even grote waarden tegen elkaar geruild.

Wanneer iemand een kostuum koopt en f.100,- betaalt, kan de ontvanger niet meer aan waarde kopen dan de oorspronkelijke bezitter. Hij kan voor dit bedrag kolen, graan, schoenen, enz., kopen, in welk geval een kostuum van f.100,- geruild is voor een hoeveelheid van deze artikelen van tezamen dezelfde waarde.

In de ruil staan de partijen vijandig tegenover elkaar. Elk van hen wil de wet, dat gelijke waarde tegen gelijke waarde geruild wordt, doorbreken. En daar dit in bijzondere gevallen mogelijk is, maar in het algemeen niet opgaat, blijft er strijd, zolang er ruil plaats vindt en is hij ook zo oud als deze.

De hoeveelheden der zaken of zakelijke hoeveelheden scheppen op deze wijze een verhouding, bij de mensen, een menselijke verhouding van rivaliteit en vijandschap. Waar de ruil begint, houdt de vriendschap op en daar er veel ruil is in deze beschaving, is er maar weinig vriendschap.

Zoals wij weten, is de arbeidskracht ook iets, dat geruild wordt, dat door de ruil in de vorm van arbeid door de werkgever geconsumeerd wordt. Die werkgever kan zijn een particulier, een naamloze vennootschap of de staat. De arbeider kan zijn arbeidskracht collectief verkopen, of - hoe langer hoe minder - individueel. De waarde van de arbeidskracht, wanneer hij dag aan dag verbruikt wordt, is zijn vervanging door consumptie goederen.

Nu moge het waar zijn, dat ieder arbeider een stuk van zijn leven verkoopt bij deze ruil, het is evenzeer waar, dat de stukken verschillen, alnaar de levens verschillen, zodat de arbeid, die de arbeidskracht oplevert, van zeer verschillende kwaliteit en waarde kan zijn en niet alleen bij het uur en de lengte gemeten kan worden. Zijn kwaliteit, zijn intensiteit kunnen niet buiten beschouwing gelaten worden in overeenstemming met de wet van de ruil, dat gelijke hoeveelheden voor gelijke hoeveelheden worden geruild. Daarom wordt tarief en stukwerk ingevoerd, waardoor een "eerlijker" verhouding tussen koper en verkoper van de arbeidskracht tot stand is gebracht.

lijken zijn hier in het Westen enkele benamingen, die wij voortdurend in de pers lezen. Onder allerlei bedriegelijke vermommingen wordt thans de kwestie aan de orde gesteld van de economische en militaire inschakeling van West-Duitsland bij het Atlantisch Pact. Franse vrees, dat Duitsland op deze wijze weer een machtfactor gaat worden, strijden hier met de algemene angst voor het dreigende gevaar van het Rusland-blok.

Wij plaatsen dit "eerlijker" ironisch tussen aanhalingstekens, doch het valt zelfs ons moeilijk te doorvoelen, wat het zou willen zeggen, als de ruilverhouding uit onze samenleving zou wegvallen. Wij zijn er zo aan gewend, dat alles tot ruil geworden is, in ons denken. Het is overal doorgedrongen. Het is het uitgangspunt van wetten, moraal, gewoonten, godsdienst. Oog om oog, tand om tand. Gelijk voor gelijk, in liefde en haat. Een schone vrouw presteert meer dan een lelijke en heeft hogere waarde. Iemand met een scherpe geest brengt meer tot stand dan een goedge sul. Inderdaad, de goedheid is niet veel waard, ze presteert weinig, of niets, zodat ze in de ruil buiten beschouwing kan worden gelaten.

Ingenieurs, leiders van bedrijven en administraties, politieke leiders en ook de uitblinkers onder de arbeiders zijn natuurlijk voor de "eerlijke" ruil van "loon naar prestatie". Maar de massa, die met moeite het tempo bij kan houden, voelt dit, "loon naar prestatie" als een zweep, die hen aandrijft. Het dringt tot hen door, dat de zwakken en de door de natuur minder of slecht bedeelden recht hebben, ja meer recht hebben op dezelfde genietingen, ondanks mindere prestaties. Een ander recht en moraal breekt zich hier baan, niet een recht, dat gebaseerd is op ruil, maar een algemeen menselijk recht, gegrond op solidariteit. Het "loon naar prestatie" was altijd een groeps-, klasse- of kaste-belang. Ook de kapitalisten beroepen zich op hun prestaties en verdienen zo hun hogere inkomens. Dit deed de vroegere ridderschap die het land verdedigde en er over waakte en de geestelijkheid die waakte over de ziel.

De kapitalist werd om dit "loon naar prestatie" maar al te vaak gehoord. Hij zou niets presteren, alleen zijn geldmacht presteerde wat. Dat was natuurlijk niet altijd waar. Doch het argument ging niet op het wezen der zaak in. Het was ook feitelijk het argument van de ingenieur van de fabriek, die het "loon naar prestatie" juist toegepast wenste te zien. Deze laatste begreep ook niet, (en hij zal het nog wel niet begrijpen) dat het stelsel van "loon naar prestatie" altijd gecorrupteerd voorkomt. De zoon van de vakverenigingsleider wordt geen kruideniersbediende, zoals zijn vader misschien eens geweest is. Zoiets spreekt bij deze leiders der politiek en economie van zelf. Men kan er ook zeker van zijn, dat de dochters van Molotof en Staling - zo zij ze hebben - geen bordewasters in een hotel worden. Deze heren verdelen onder elkaar en onder hun vrienden en verwanten de baantjes, maken zich zo aan elkaar verplicht, zodat, evenals de vroegere kapitalist, die dikwijls niet door zijn prestatie, maar door zijn kapitaal heerste, ook zij door hun positie en relaties, maar lang niet altijd door hun prestaties, de baantjes verkrijgen.

Maar de massa heeft geen belang bij "loon naar prestatie". Wanneer deze een enkele maal in de historie haar wil oplegt, dan heet het, zoals in de Parijse Commune en in het begin der Russische revolutie, een gelijk loon voor allen.

Zo'n toestand kan echter alleen ontstaan onder heerschappij van de werkende massa's en aangezien hier dan gebroken wordt met het beginsel der ruil, is dit loon eigenlijk geen loon meer. De arbeider ruilt niet meer arbeidskracht voor waren, maar meet zich een deel toe van de geproduceerde producten. Het woord "loon" zal voorlopig blijven, maar het begrip is gewijzigd.

Loon naar prestatie is gebaseerd op het recht, zoals dat door de ruil wordt ingegeven. Het lijkt natuurlijk en juist, dat hij, die een grotere hoeveelheid product aflevert, als resultaat van zijn arbeid, ook meer verlangt. Daarom is dit recht zo vreselijk objectief, zakelijk.

Gaat men echter uit van de mens en zijn behoeften, dan ontstaat een ander recht, dat in conflict komt met het alleen zakelijk recht. Ook aan dit recht kleven echter nog onrechtvaardigheden, omdat de mens ook in zijn behoeften niet gelijk is. Weliswaar kan en zal daaraan zoveel mogelijk tegemoet worden gekomen door rekening te houden met voorkomende verschillen, zoals kindertal, gehuwd zijn of niet, enz. Doch de stap is dan gezet op de weg van erkenning, dat voor de behoeften geproduceerd wordt.

Is onder toepassing van dit beginsel de arbeid zelve, van een dwang waaraan men zich nede onderwerpt, tot een eerste vreugdevolle behoefte geworden, dan vervallen ook deze

laatste ongerechtigheden en neemt de arbeidende mens naar behoeften en geeft naar krachten, een toestand, waarvan wij ons slechts een vage voorstelling kunnen maken.

(Hoewel de redactie als geheel de formuleringen niet ten volle voor haar rekening zou willen nemen, meent zij, dat het artikel van voldoende waarde is om tot plaatsing te besluiten.)

o-o-o-o-o-o

SOCIALISME OF BARBARIJ.

Ter discussie overgenomen uit het gelijknamige Franse orgaan.

II.

Een eeuw geleden kwam de revolutionaire arbeidersbeweging voor de eerste maal tot stand, terwijl zij van de geniale pen van Marx en Engels haar eerste handvest ontving: "Het Communistisch Manifest". Niets wijst beter op de soliditeit en diepte van deze beweging, niets kan ons meer vertrouwen inboezemen wat betreft haar toekomst, dan het fundamentele en definitieve karakter van de gedachten waarop zij tot stand kwam. De grote verdienste van het marxisme is te begrijpen, dat de gehele geschiedenis der mensheid tot op dat ogenblik, voorgesteld als een opeenvolging toevalligheden, het resultaat van de werkzaamheid van "grote mannen", of het product van de evolutie der ideeën, slechts de geschiedenis is van klassenstrijden; dat deze strijd, strijd tussen uitbuiters en uitgebuitenen zich afspeelde in elk tijdvak in het raam, gegeven door de graad van technische ontwikkeling en economische verhoudingen, geschapen door de maatschappij. Te begrijpen, dat het huidige tijdperk er een is van strijd tussen bourgeoisie en proletariaat, enerzijds een niet-werkende, uitbuitende en onderdrukkende klasse, anderzijds een producerende, uitgebuite en onderdrukte klasse; dat de bourgeoisie al meer en meer de productiekrachten en de maatschappelijke rijkdom ontwikkelt, eenheid brengt in de economie, de levensomstandigheden en de beschaving van alle volken, terwijl zij tezelfdertijd de ellende en onderdrukking voor haar slaven doet toenemen; Te begrijpen, dat aldus door niet slechts de productiekrachten en de sociale rijkdom te ontwikkelen, maar ook een steeds talrijker, meer samenhangende en geconcentreerde klasse van proletariers, die zij zelf opvoedt voor en drijft naar, de revolutie, het burgerlijke tijdperk voor de eerste maal in staat stelt het vraagstuk aan de orde te stellen van de afschaffing van de uitbuiting en de bouw van een nieuw type van maatschappij, niet meer uitgaande van subjectieve verlangens van sociale hervormers, maar van reële mogelijkheden, geschapen door de maatschappij zelve! Te begrijpen, dat voor deze sociale revolutie de wezenlijke drijvende kracht slechts dit proletariaat zal kunnen zijn, gedreven door zijn levensomstandigheden en zijn lange leerschool in de boezem der productie en der kapitalistische uitbuiting, tot het omverwerpen van het heersende regiem en tot de wederopbouw der maatschappij op communistische basis. Ja, dit alles begrijpen en aantonen in verwonderlijke helderheid is de onaantastbare verdienste van het "Communistisch Manifest" en van het marxisme in zijn geheel.

Ziedaar, eveneens, de rots op welke alleen men stevig kan bouwen en die men niet meer in twijfel kan trekken.

Doch al heeft van het eerste ogenblik af het marxisme raam en richting van elke revolutionaire gedachte en actie in de moderne maatschappij kunnen uitstippelen, zelfs heeft kunnen voorzien en voorspellen de lengte en de moeilijkheden van de weg, die het proletariaat zou hebben te doorlopen voor het zijn bevrijding zou bereiken, toch heeft de evolutie van het kapitalisme en de ontwikkeling van de arbeidersbeweging zelf, nieu-

van A. Rodin.

verheugende feit zich herhaalde, dat de koude, donkere nachten gingen korten en de koesterende zon elke dag, stukje voor stukje, veld won, langer de aarde bestraalde en ontdooide en dat na enige tijd de natuur tot nieuwe opleving kwam en ook het eenvoudige harde lot der natuurvolken iets dragelijker ging maken. En de wisseling van, wat men is gaan noemen, de jaargetijden, of ook

we problemen doen ontstaan, onverwachte en onvoorziene factoren, taken, vroeger niet vermoed, onder welker gewicht de georganiseerde beweging bezweken is, om te eindigen NET HAAR HUIDIGE VERDWIJNING. Zich bewust te worden van deze taken, deze vraagstukken te beantwoorden, ziedaar het eerste doel op de weg van de reconstructie der revolutionaire proletarische beweging.

Over het algemeen kan men zeggen, dat het diepere verschil tussen de huidige situatie en die van 1848 aangegeven wordt door de verschijning van de bureaucratie als sociale laag, die dienen om de vervanging te verzekeren van de traditionele bourgeoisie in het tijdvak van de neergang van het kapitalisme. In het raam van het wereldsysteem van uitbuiting, terwijl toch de grondeigenschappen van het kapitalisme behouden blijven, zijn nieuwe vormen van economie en uitbuiting verschenen die formeel breken met het traditionele kapitalistische privaateigendom der productiemiddelen en die uiterlijk overeenkomst vertonen met enige van de doeleinden, die tot die tijd de arbeidersbeweging zich gesteld had (zoals het tot staats eigendom worden, of de nationalisatie, der productie en ruilmiddelen); de planmatigheid der economie; de internationale coördinatie der productie.

Terzelfder tijd en verbonden met deze nieuwe vormen van uitbuiting verscheen de bureaucratie. Een sociale formatie wier kiemen reeds vroeger bestonden, maar die zich nu voor het eerst kristalliseerde en zich deed gelden als heersende klasse in een reeks van landen, juist als uitdrukking van deze nieuwe economische vormen.

Parallel met de vervanging van de traditionele vormen van het eigendom en van de klassieke bourgeoisie door het staats eigendom en door de bureaucratie, houdt de heersende tegenstelling in de maatschappijen geleidelijk op, die er zijn tussen bezitters en niet-bezitters, om te worden vervangen door die welke bestaat tussen leiders en uitvoerders in het productieproces. Inderdaad rechtvaardigt de bureaucratie zichzelf, en vindt haar objectieve verklaring, in de mate waarin zij de als onontbeerlijk beschouwde rol speelt van "leider" der productieve werkzaamheden van de maatschappij en evenzo van alle andere.

Deze vervanging van de traditionele bourgeoisie door een nieuwe bureaucratie in een reeks van landen is temeer belangrijk waar de oorsprong van deze bureaucratie in DE MEESTE GEVALLEN de arbeidersbeweging zelf schijnt te zijn. (wordt vervolgd)

o-o-o-o-o-o-o-o-o

"SPARTACUS" OP DE VESUVIUS" !!!

Verantwoording van ingekomen gelden over de maand September 1949.

Door de Amsterdamse Agent, afgedragen:

a. Vaste bijdragen J.B. f.0.50, P.S. f.0.50, W.v.d.W. f.1.--, W.S. f.4.--, B.R. f.1.--, Lezers Barentszbuurt: f.3.08, S.H. f.1.--, J.V. f.1.--, N.A. f.2.50, B.N. f.2.50, H.L. f.10.--, allen te A. Totaal f.27.08.

b. Losse bijdragen W.W. f.0.50, L.v.d.J. f.1.50, P.J.S. f.0.50, Lezers Spaarndammerbuurt f.15.-- allen te A.

Over de Uig. "De Vlam" werd geboekt: L.R. te A. f.1.--, E.B. te B. f.1.--, J.N. te A. f.1.-- A.J.R. te A. f.2.--, kleinere bedragen tezamen f.1.05.

Totaal f. 6.05.
Totaal generaal f.50.63.

OPENBARE BIJeenKOMST !!!

OP DINSDAG 27 DECEMBER IN HET GEBOUW

"DE AREND", Planciusstraat hoek Breeuwerstraat. Des avonds om 8 uur precies!

ONDERWERP: DE POSITIE VAN HET KAPITALISME

EN DE STRIJD VAN DE ARBEIDERSKLASSE N U

Neemt vrienden en bekenden mee !!!

Toegang vrij!

GEEFT DIT BLAD NA LEZING DOOR AAN EEN ANDER !!!

Denkt om ons fonds "Spartacus op de Vesuvius" !!!

kan en zal daaraan zoveel mogelijk tegemoet worden gekomen door rekening te houden met voorkomende verschillen, zoals kindertal, gehuwd zijn of niet, enz. Doch de stap is dan gezet op de weg van erkenning, dat voor de behoeften geproduceerd wordt.

Is onder toepassing van dit beginsel de arbeid zelve, van een dwang waaraan men zich nede onderwerpt, tot een eerste vreugdevolle behoefte geworden, dan vervallen ook deze

staan er vóór en denken over wat komen gaat. Ik herinner mij plotseling een afbeelding van een beeldhouwwerk van Rodin, de Franse beeldhouwer. Een arbeider, zittende op een rotsblok. Steunpunt is dus de aarde. Zijn grote hand steunt het hoofd, dat in diep nadenken wegstaart. Het beeld is "De Denker" genoemd. Alle in deze mens verenigde energie, een energie die alles voortbrengt, stijgt langs de zware armen, langs de brede rug, omhoog, naar het hoofd, dat denken moet. Daadkracht en denkkraft, dat is het waaraan onze klasse, waaraan de mensheid zo een grote behoefte heeft.

Ms. de Vlam van Sociale Gehele Kleren 164

SPARTACUS

ORGaan VAN DE COMMUNISTENBOND "SPARTACUS"

Proletariërs aller landen, Verenigt U!

REDACTEUR
R. HULSMAN

ADMINISTRATIE:
Uitg. "DE VLAM"

Adres: Red. & Adm. Postbus 7046 Amsterdam Zuid 2 - Postgiro t.n.v. "De Vlam", 168797

verschijnt 1 X per 14 dagen

31 Dec. 1949   prijs 12 cent   9e Jrg. no. 40

"DE DENKER"

van A. Rodin.

OUDE & NIEUW!

Wat een afgezaagd gezegde! "Hoe en waar vieren we oud en nieuw?" is zo het onderwerp voor Jan en alleman in deze dagen. En hoewel ook velen met een revolutionair inzicht zich keren tegen allerlei tradities, vaak houden zij toch vast aan deze traditie van tientalen eeuwen, waarvan de oorsprong toch wel heel, heel sterk invloed moet hebben uitgeoefend op die natuurvolkeren waarvan wij afstammen. De oorsprong, van heel die winterfeestviering van kerstdagen tot Nieuwjaar, is natuurlijk gelegen in het keerpunt, dat omstreeks die tijd wordt bereikt in het korten der dagen, dat omgezet wordt in een geleidelijk lengen van de dagen. Het voert ons te ver hierover een verhandeling op te zetten. Het feit echter, dat zich dit periodiek herhaalt, eeuw in, eeuw uit, en dat daarmee gepaard gaat, dat de middaghoogte van de zon geleidelijk lager, respectievelijk hoger, gaat worden al naar we ons bevinden vóór, of na deze dagen, is afhankelijk van de omloop van de aarde rond de zon, mede in verband met de helling van de evenaar van de aarde.

Maar natuurlijk was het niet dit inzicht, dat de natuurvolken tot de viering bracht. Er was niet een inzicht omtrent stand en positie van de aarde tot de zon. Er was slechts het eeuwige constateren, dat telkens weer in de natuur dat verheugende feit zich herhaalde, dat de koude, donkere nachten gingen korten en de koesterende zon elke dag, stukje voor stukje, veld won, langer de aarde bestraalde en ontdooiden en dat na enige tijd de natuur tot nieuwe opleving kwam en ook het eenvoudige harde lot der natuurvolken iets dragelijker ging maken. En de wisseling van, wat men is gaan noemen, de jaargetijden, of ook